

Arrest

nr. 167 243 van 9 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 27 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. COPINSCHI en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Kirgizisch staatsburgerschap te bezitten en van origine Oeigoer te zijn. U bent geboren in Bishkek waar u tot uw vlucht woonde. Op 21 juni 2012 werd u door een politieagent, een zekere A. (...), verkracht. Hierna werd u door A. (...) meermaals telefonisch lastig gevallen en bedreigd. Op 7 oktober 2012 verliet u Kirgizië, op 16 oktober 2012 vroeg u voor de eerste maal asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd afgesloten met een weigeringsbeslissing omwille van het manifest ongeloofwaardig karakter van het vervolgingsrelaas. Deze beslissing en beoordeling werd op 17 januari 2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) in beroep bevestigd. Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 7 februari 2014 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. In het kader van deze asielaanvraag verklaarde u nog steeds niet naar uw land te kunnen terugkeren omwille van de problemen die u reeds in uw eerste asielaanvraag

had uiteengezet, en dat uw problemen in Kirgizië nog steeds actueel zouden zijn. U haalde ook aan dat u omwille van de schande van deze feiten uw eigen familie, en in het bijzonder uw broer vreest. Deze asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal op 6 maart 2014 afgesloten met beslissing tot niet inoverwegingname omdat u geen nieuwe elementen aanbracht die de eerdere beoordeling kon wijzigen. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. U keerde niet terug naar Kirgizië, maar reisde naar Duitsland waar u in april 2014 asiel aanvroeg. In het kader van de Dublin III overeenkomst werd u eind oktober 2014 teruggeleid naar België.

Op 30 oktober 2014 diende u een derde asielaanvraag in die in overweging werd genomen. U herhaalde uw vrees ten aanzien van de politieagent maar voegde toe dat uw grootste vrees gelegen is bij uw broer. Hij is een drugsgebruiker, alcoholicus en is zeer gewelddadig. Hij zou zowel u, uw moeder als derden al meerdere keren ernstig geslagen hebben. In januari 2015 zou uw broer uw moeder dermate hard geslagen hebben dat ze overleden is aan haar verwondingen. Een bijkomend en nieuw element in uw vrees ten aanzien van uw familie is het feit dat u op 7 mei 2015 als alleenstaande moeder bevallen bent. Uw familie is op de hoogte van deze situatie en zou u (en uw kind) om deze reden willen doden. Uw zus heeft dit bij een telefoongesprek met zoveel woorden duidelijk gemaakt. U vermoedt dat uw zus ook niet wil dat u terugkeert omdat zij het huis van jullie moeder (waar ook u voorheen woonde) voor zich alleen wil.

B. Motivering

Wat betreft uw vrees omwille van de verkrachting door A. (...), moet opgemerkt worden dat deze feiten tijdens uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werden beoordeeld en dat uw asielaanvraag werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten op ernstige wijze werd ondermijnd. Er konden immers verschillende ernstige tegenstrijdigheden worden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen. De geloofwaardigheid van deze feiten kon niet worden hersteld bij de tweede asielaanvraag, waar u niet kon overtuigen dat de nieuwe voorgelegde documenten authentiek waren en gelieerd aan de door uw beweerde vervolgingsfeiten. De beslissing en beoordeling van de eerste asielaanvraag werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Voor de tweede beslissing (niet inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag) werd geen beroep ingesteld. Bijgevolg resten er geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot deze aanvragen en staat de beoordeling van deze feiten vast. Het Commissariaat-generaal kan er zich in het kader van uw huidige asielaanvraag toe beperken om in uw geval de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. U verklaart in het kader van de derde asielaanvraag dat A. (...) aan uw moeder heeft laten weten u te vermoorden (CGVS 21/11/2014,p.5) Met betrekking tot deze verklaringen kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste en tweede asielaanvraag heeft uiteengezet, en moet worden beklemtoond dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgewezen wegens een gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Aangezien u in dit kader bij uw huidige asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt met betrekking tot uw verhaal over de verkrachting door de politieagent, blijft de eerdere appreciatie van deze feiten onveranderd.

Wat betreft uw actuele vrees voor uw broer (omwille van zijn gewelddadig karakter, omwille van uw status als alleenstaande moeder) en uw zus (omwille van uw status als alleenstaande moeder, omwille van haar wil om het huis van uw moeder voor haar alleen te hebben), dient vastgesteld dat u deze vrees niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Ten eerste moet vastgesteld worden dat u het gewelddadig karakter en uw vrees ten aanzien van uw broer, niet aanhaalt bij uw eerste asielaanvraag. Pas tijdens uw tweede aanvraag vermeldt u (eerder in de marge) uw vrees ten aanzien van uw broer (DVZ dd.17/2/2014, vraag 18) en tijdens uw derde aanvraag verklaart u expliciet dat het gewelddadig karakter van uw broer en zijn eerdere mishandelingen op u en uw moeder voor u een belangrijke reden waren om het land te verlaten. U verklaart zelfs dat zonder de problemen met uw broer u het land niet zou hebben verlaten (CGVS 21/11/2014,p.4-7; CGVS 22/1/2015, p.5-10) Gelet op de beweerde ernst van deze vrees kan echter verwacht worden dat u uw vrees voor uw broer reeds eerder (expliciet) ten berde had gebracht. Hierdoor wordt minstens de ernst van deze vrees ondermijnd.

Ten tweede kan u geen enkel (begin van) bewijs neerleggen van het gewelddadig karakter van uw broer en de eerdere vervolgingsfeiten die hij zou hebben begaan. Nochtans zou hij meermaals zijn meegenomen door de politie en recent zou hij zelfs uw moeder tot de dood hebben geslagen (CGVS 21/11/2014,p.6; CGVS 22/1/2015, p.8-10; CGVS 9/11/2015,p.7). U stelde zelf voor bewijzen of een begin van bewijs van zijn agressieve daden voor te leggen, en dat werd u ook meerdere keren expliciet

gevraagd (CGVS 22/1/2015, p.4,6,7,12,13). Op het moment van het laatste gehoor en tot op heden heeft u dat echter niet gedaan. U verklaarde ter verschoning dat u gebeld heeft na het gehoor in januari 2015 met de bedoeling attesten op te vragen, maar dat aangezien uw moeder dood was en uw zus razend omdat u als ongehuwde vrouw een kind heeft, niemand u de nodige documenten kan toesturen (CGVS 9/11/2015,p.5). Wat deze verklaring betreft moet opgemerkt worden dat deze niet kan overtuigen, en wel om volgende reden. U verklaarde tijdens het gehoor dd. 22/1/2015 dat u aan uw moeder had gezegd dat u ongehuwd zwanger was en dat u vermoedde dat zij uw zus op de hoogte had gebracht (CGVS 22/1/2015,p.16).U verklaarde tijdens hetzelfde gehoor dat u in januari 2015 naar uw moeder had gebeld en toen van uw zus het trieste nieuws vernam van haar overlijden; op 15 januari 2015 om 19u had uw zus het lichaam van uw moeder gevonden met verwondingen, en burens hadden gehoord hoe uw broer en moeder een ruzie hadden, zo vertelde uw zus (CGVS 22/1/2015,p.4). Nog tijdens dit gehoor gaf u zelf aan bewijzen op te kunnen vragen van het geweld van uw broer en was u akkoord de (medische) attesten in verband met het overlijden van uw moeder op te vragen (CGVS 22/1/2015,p.4,6). Uw uitleg tijdens het gehoor van 9/11/2015 dat uw zus razend was bij het telefoontje in februari 2015 (omwille van uw zwangerschap en omdat zij het huis voor zich alleen wil) en u bijgevolg niet wou helpen, is dan ook niet aannemelijk. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat a) uw zus reeds ten tijde van het telefoontje in januari 2015 moet geweten hebben dat u zwanger was aangezien uw moeder al overleden was en u alleen uw moeder op de hoogte had gebracht ; b) dat uw zus toen, hoewel ze niet veel tijd zou gehad hebben, u toch alle details van de omstandigheden van het overlijden heeft verteld en geen agressieve of bedreigende taal sprak; en c) ook in uw hoofde uw zus bereid zou zijn geweest u te helpen met de attesten, aangezien u geen problemen zag om deze te bekomen toen u dit (na het telefoontje van januari) door het Commissariaat-generaal werd gevraagd en u zelfs spontaan voorstelde attesten op te vragen. Er is met andere woorden geen enkele reden waarom uw zus een maand later op een heel andere manier met u communiceerde, u bedreigde en niet meer bereid was u te helpen. U werd geconfronteerd met de vraag naar het grote verschil in houding van uw zus tussen januari 2015 en nadien, maar u had hier geen afdoend antwoord op. U wist het zelf niet en u verklaarde uiteindelijk dat uw zus niet wou dat u na de dood van jullie moeder uw deel van het ouderlijk huis zou opeisen (CGVS 9/11/2015 p.5). Dit verklaart echter niet de extreme agressieve houding ten aanzien van u en uw kind, te meer ook in januari uw moeder al overleden was, en er dus sprake was van een erfenis. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw zus enkel naar uw kind en zwangerschap verwees (CGVS 9/11/2015,p.2-3,5).

Door de niet plausible fundamentele wijziging in de houding van uw zus, is er geen verschoonbare reden om geen bewijsstukken voor te leggen. Het ontbreken van enig bewijsstuk ondermijnt dan ook de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, in het bijzonder deze in verband met het geweld van uw broer op uw moeder als oorzaak voor haar overlijden, gezien verwacht kan worden dat deze extreme vervolgingsdaad geattesteerd kan worden. Uw incoherente verklaringen in verband met de houding van uw zus (cf. supra) ondermijnen op zichzelf ook de beweerde agressieve houding en bedreigingen vanwege uw zus.

Ten derde is het gebrek aan initiatief om u verder te informeren over de gevolgen van de vermeende doodslag van uw broer op jullie moeder, ook niet aannemelijk. U heeft na het telefoontje met uw zus in februari 2015 slechts één maal getracht uw boze zus terug te bellen, u hoopte dat ze na de geboorte van uw kind misschien wat milder zou geworden zijn (CGVS 9/11/2015,p.4). Ze nam echter niet op, en u heeft nadien niet meer opnieuw geprobeerd (CGVS 9/11/2015, p.4). Uw andere zus, die elders verblijft, heeft u niet trachten te contacteren omdat jullie reeds in Kirgizië geen contact hadden en u meent dat zij geen contact wil (CGVS 9/11/2015 ,p.3). Ook met andere mensen heeft u vanuit België nimmer contact genomen (CGVS 22/1/2015, p.4; 9/11/2015, p.4). Gelet op het feit dat u lange tijd in Tomuk hebt gewoond, zou kunnen worden verwacht dat u daar iemand (bv. burens of kennissen) zou kunnen contacteren om informatie te vragen over de dood van uw moeder en de rol van uw broer hierbij. Gelet op het feit dat u ook enige tijd in Bishkek hebt gewoond en gewerkt (op slechts een 30-tal kilometer van Tokmok) kan ook verwacht worden dat u een aantal mensen kent die u vanuit België zou kunnen contacteren met de vraag of uw broer effectief uw moeder heeft gedood, en zo ja, wat de gevolgen zijn voor uw broer. U verklaart in deze context en ter verdere verschoning van uw gebrek aan contacten, dat uw andere zus u nooit heeft gemogen, dat iedereen u raar vond, en dat de kappersopleiding in een kapsalon was (CGVS 9/11/2015,p.3,4). Deze verklaringen zijn echter onvoldoende om een totaal gebrek aan initiatief en contacten in deze context te verantwoorden. De door u aangehaalde vervolgingsfeiten van uw broer op uw moeder zijn immers dermate ernstig dat het Commissariaat-generaal zich niet kan inbeelden dat u niet wil en niet tracht te weten te komen of uw moeder (met wie u een goede band had, CGVS 22/1/2015,p.9) inderdaad door uw broer is gedood, en of uw broer vervolgens door de bevoegde autoriteiten is gestraft. Ook dit gebrek aan contact en initiatief om contact te nemen ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in verband met uw moeder en broer.

Wat betreft de agressieve houding van uw broer an sich, dient vooreerst te worden gewezen op de vaststelling dat u dit element nooit hebt vermeld tijdens uw eerste asielaanvraag en slechts zijdelings tijdens uw tweede asielaanvraag, waardoor er al gegronde twijfels bestaan over de geloofwaardigheid van dit gegeven. Wat betreft de eventuele negatieve houding van uw broer omwille van uw huidige status als alleenstaande moeder kan hoe dan ook gesteld worden dat een intern vluchtalternatief voor u mogelijk is. Gevraagd of een hervestiging elders in Kirgizië of in Bishkek mogelijk is, antwoordt u dat u geen eigen woning en geen geld heeft, en moeilijk werk zal kunnen vinden (CGVS 21/11/2014,p.9). U vreest ook pesterijen, slagen en verwijten ten aanzien van u en uw kind omdat u meent dat uw nieuwe omgeving uw situatie zal leren kennen aangezien Kirgizië een klein land is (CGVS 21/11/2014,p.9; CGVS 9/11/2015,p.8). Uit deze verklaringen blijkt vooreerst dat u in geval van hervestiging geen vrees koestert ten aanzien van uw broer, iets wat u later expliciet bevestigt op de vraag of u vreest dat men u zal opsporen: u vreest enkel dat uw nieuwe omgeving uw situatie als alleenstaande moeder zal te weten komen en hierop zeer negatief zal reageren (CGVS 9/11/2015, p.8). Verder kan opgemerkt worden dat in de relatieve anonimiteit van een grootstad het niet aannemelijk is dat uw omgeving uw verleden (in het bijzonder dat u nooit gehuwd bent geweest) te weten zal komen. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie beschikbaar is in uw dossier (SRB, Situatie van alleenstaande of gescheiden vrouwen in Kirgizië, 2013), blijkt verder dat enkele jaren terug reeds meer dan 10% van de vrouwen in Kirgizië gescheiden leeft. Er wordt gesteld dat er een zekere stigmatisering kan zijn (afhankelijk van de omgeving) en dat familiale financiële ondersteuning wenselijk is om rond te komen. Tegelijk blijkt uit de info dat het (in de steden) mogelijk is om werk te vinden als alleenstaande vrouw. Hieruit concludeert het Commissariaat-generaal dat de algemene situatie voor alleenstaande vrouwen niet makkelijk is, maar dat er geen sprake is van vervolging of ernstige schade, en dat het, afhankelijk van een aantal factoren (familie, persoonlijke achtergrond) mogelijk is om een redelijk leven uit te bouwen in een stad als Bishkek.

Wat deze factoren betreft kan verwezen worden naar volgende elementen in uw verklaring. U heeft (zonder kind) reeds enige tijd zelfstandig in Bishkek gewoond en gewerkt, en u heeft er een kappersopleiding afgerond (CGVS 1ste AA, 19/11/2012, p.3,4 ; CGVS 9/11/2015,p.4,8). Hierbij kan opgemerkt worden dat, na uitgebreide analyse van uw verklaringen, is vastgesteld dat u initieel verklaarde dat u als dienstster (ober) in een café heeft gewerkt (CGVS 1ste AA, 19/11/2012, p.3,4), terwijl u bij het laatste gehoor verklaarde dat u er de afwas deed en poetste (CGVS 9/11/2015, p.4). Aangezien u specificerde dat u slechts op één plaats heeft gewerkt is dit een niet te verschonen tegenstrijdigheid. Het Commissariaat-generaal kan dan enkel vermoeden dat deze tweede versie is ingegeven doordat u tijdens uw actuele asielaanvraag een beeld van een traditionele familie heeft willen ophangen (u verklaarde bv. ook dat uw zussen eveneens in een café hebben gewerkt, maar in de ruimtes waar geen mannen komen (CGVS 22/1/2015,p.15)). Wat er ook van zij, deze tegenstrijdigheid is een bijkomende negatieve indicatie voor het door u aangehaald vervolgingsrelaas, in het bijzonder daar waar u het beeld van een traditionele familie wil schetsen, iets wat in de context van uw relaas niet onbelangrijk is.

Verder, gelet op de niet geloofwaardige verklaringen omtrent de agressieve houding van uw zus, maakt u ook niet aannemelijk dat u niet op de (financiële) steun van familie zou kunnen rekenen. Bovendien heeft u in principe recht op een deel van de erfenis/ouderlijk huis. Hiermee geconfronteerd verklaart u dat u dan in het vizier van uw familie zou komen en dus problemen zou krijgen (CGVS 9/11/2015,p.8). Dit gaat echter niet op gezien uw vrees ten aanzien van uw zus niet aannemelijk is. Uit uw verklaringen blijkt verder dat u in België zelfstandig kan leven (ook met uw kind), en dat u (ook na uw bevalling) verschillende initiatieven heeft genomen betreffende cursussen ter integratie en het bekomen van werk (CGVS 9/11/2015,p.7,8).

Tot slot, wat betreft uw Oeigoerse etnie, een aspect dat u in de marge aanhaalt als een mogelijk element van uw vrees in de zin dat etnische Kirgiezen en Oeigoeren al lange tijd met elkaar in de clinch zijn en etnische Kirgiezen (mede daarom) stenen naar u zouden gooien (CGVS 21/11/2014,p.9), kan het volgende opgemerkt. Op basis van informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier (SRB Situatie van de Oeigoeren in Kirgizië, 2012), is een uitgebreide analyse is gemaakt van de situatie van Oeigoeren. Hieruit blijkt dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië en die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Echter, dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren. In een recent en uitgebreid rapport over de mensenrechten in Kirgizië (US State Department, Kyrgyzstan Country Report, 2014), en waarvan eveneens een kopie is toegevoegd aan uw dossier, wordt in het hoofdstuk rond etnische problemen zelfs geen enkele melding meer gemaakt over problemen van etnische Oeigoeren in Kirgizië. Daarom kan uw verwijzing naar uw Oeigoerse origine, als bijkomend element in uw vrees, an

sich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Uw medisch zwangerschapsboekje uit Duitsland, uw treintickets naar en in Duitsland (april 2014) en vanuit Duitsland (oktober 2014) attesteren uw reis naar Duitsland en terug, uw verblijf aldaar, en uw beginnende zwangerschap op dat moment. Deze feiten staan niet ter discussie en kunnen de appreciatie van uw huidige asielaanvraag dan ook niet wijzigen.

Er moet bijgevolg worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een "Medisch getuigschrift opgesteld door dokter L. D. op de datum van 20 januari 2016" (bijlage 3).

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 27 januari 2016 een schending aan van de artikelen "48/3, § 5, 48/3, § 2, ALINEA 2, 48/4, 48/5 EN 62" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "HET PRINCIPE VAN HET PRINCIPE VAN VOORDEEL VAN DE TWIJFEL WAAR DE ASIELAANVRAGER VAN MOET GENIETEN". Tevens meent zij dat er sprake is van een gedeeltelijke en verkeerde lezing van de Cedoca-documenten gevoegd aan het administratief dossier en van een manifeste appreciatiefout van zowel haar schriftelijke als haar mondelinge verklaringen.

Verzoekster vestigt vooreerst de aandacht op haar "psychiatrische en de mentale staat", "een staat die reeds voor haar aankomst in België bestond en die nooit onderzocht is geweest", en meent dat hiermee rekening gehouden moet worden bij de beoordeling van haar verklaringen. Verzoekster brengt desbetreffend een door een psychiater opgesteld medisch attest d.d. 20 januari 2016 aan. Het is volgens verzoekster verbazend dat de psychische toestand van verzoekster, die sinds haar aankomst in België reeds vier maal gehoord is geweest op het Commissariaat-generaal, op geen enkel moment door de "protection officer" werd opgemerkt. Ook verwijst zij naar "de misbruiken en het geweld" waarvan zij het slachtoffer is geworden tijdens haar verblijf in het asielcentrum, en waarvan zij melding heeft gemaakt tijdens haar tweede gehoor d.d. 28 februari 2013 in het kader van haar eerste asielaanvraag, stellende dat dit "uiteraard toegevoegde trauma in hoofde van verzoekster had veroorzaakt".

Wat betreft haar problemen met de politieagent A., meent verzoekster verder nog dat "bij onderzoek van de auditenota's (...) het duidelijk (is) dat haar verklaringen, in dit opzicht, perfect verenigbaar waren, ondanks het feit dat ze zeer zwak en weinig ontwikkeld zijn geweest".

In verband met haar vrees voor haar broer, voert verzoekster aan dat zij reeds tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 17 februari 2014 in het kader van haar tweede asielaanvraag duidelijk melding heeft gemaakt van de bedreigingen en mishandelingen vanwege haar broer. Gelet op de weigering van inoverwegingname van haar tweede asielaanvraag, heeft zij hier toen echter niet meer uitleg over kunnen geven.

Inzake het feit dat zij geen enkel (begin van) bewijs kan neerleggen van het gewelddadig karakter van haar broer en de eerdere vervolgingsfeiten die hij zou hebben begaan, stelt verzoekster vooreerst dat zij nooit aangegeven heeft dat zij goede relaties had met haar zussen. Tijdens het telefoongesprek van 20 januari 2015 met een van haar zussen, heeft haar zus enkel verteld wat er met hun moeder was gebeurd en had haar zus geen tijd meer om met haar te praten omdat zij zich bezig moest houden met de begrafenis. Dit heeft zij ook zo verklaard tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 22 januari 2015. Met haar andere zus heeft ze geen enkel contact meer, omdat deze niet met haar wilde

praten, zelfs voor haar vlucht uit Kirgizië. Haar moeder was de enige persoon die nog met haar wilde spreken. Uit haar verklaringen kan bovendien nergens worden afgeleid dat haar zus verzoekster op de hoogte had gebracht van (de omstandigheden van) het overlijden van hun moeder op een 'niet-agressieve' en/of een 'niet-dreigende' wijze. Waar verzoekster tijdens haar gehoor van 22 januari 2015 overigens stelde stappen te ondernemen om documenten te bekomen die haar verklaringen konden staven, oppert verzoekster in haar verzoekschrift dat *"het meer dan waarschijnlijk (is), gezien haar mentale en psychologische staat, dat zij niet eens de bedoeling van de vraag had begrepen"*.

Aangaande het gebrek aan initiatief om zich verder te informeren over de gevolgen van de vermeende doodslag van haar broer op hun moeder, betoogt verzoekster dat het *"gezien de mentale en de psychiatrische toestand van de verzoekster (geattesteerd d.m.v. een getuigschrift door een psychiater), (...) het duidelijk (is) dat verzoekster geen « normale » sociale relaties heeft kunnen ontwikkelen zodoende sociale relaties te onderhouden buiten haar familie om"*. Bovendien werd door haar duidelijk aangegeven dat zij, behalve met haar moeder, geen enkele contacten had met andere mensen in Kirgizië.

Ten slotte bemerkt verzoekster nog dat *"gezien het document «KIRGIZIE: Situatie van alleenstaande en / of gescheiden vrouwen in Kirgizië » van 25 januari 2013, (...) het duidelijk (is) dat het veel informatie bevat die de discriminaties aantoonst waarvan de Kirgizische vrouwen slachtoffer zijn, voornamelijk de vrouwen van moslimse families, zoals verzoekster"*. Ook stelt verzoekster vast dat *"deze document geen enkele informatie bevat wat betreft de situatie juffrouw – moeder, eigen aan de moslimse families van de Oeigourse minderheid"* en tevens *"geen enkele informatie bevat wat betreft de eventuele discriminaties/ vervolgingen waar de personen onderwerp uit maken – en in het bijzonder de vrouwen – van deze minderheid en met mentale achterstand en psychiatrische stoornissen, eveneens is dat het geval van de verzoekster"*, waardoor de Raad dan ook *"niet over de volledige noodzakelijke informatie beschikt zodoende op een adequate wijze te oordelen met betrekking tot de zaak van de verzoekster"*.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster onderhavige asielaanvraag opnieuw (deels) steunt op het door haar voorgehouden asielrelaas voorgehouden bij haar eerste asielaanvraag. De eerste asielaanvraag van verzoekster van 16 oktober 2012 werd door verwerende partij bij beslissing van 19 juli 2013 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekster de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 117 144 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 17 januari 2014, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State (administratief dossier, stuk 32, map tweede asielaanvraag, stuk 1). Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekster ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

Op 7 februari 2014 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in, zich nog steeds baserend op de asielmotieven die zij inriep in het kader van haar eerste asielaanvraag. Deze asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal op 6 maart 2014 afgesloten met een beslissing tot niet inoverwegingname omdat verzoekster geen nieuwe elementen aanbracht die de eerdere beoordeling kon wijzigen. Verzoekster diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Verzoekster kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekster voorgehouden bij haar eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.4. Daar waar verzoekster haar ongeloofwaardige verklaringen tijdens haar verschillende asielaanvragen wijt aan het feit dat zij kampt met psychische problemen ten gevolge van de gebeurtenissen in haar land van herkomst en de gebeurtenissen in het asielcentrum in België, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen medisch attest wordt aangebracht waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Inzake het door haar aangebrachte medisch attest d.d. 20 januari 2016, stelt de Raad immers vast dat dit document een loutere kopie betreft. De Raad wijst erop dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Bovendien, hoewel in het medisch attest melding gemaakt wordt van een lichte mentale achterstand, concentratie- en leerproblemen en visuele en auditieve hallucinaties in hoofde van verzoekster waardoor verzoekster niet in staat was om haar relaas duidelijk en coherent uiteen te zetten, dient te worden vastgesteld dat het medisch attest gebrekkig is opgesteld, het geen enkele informatie bevat over hoe men tot een dergelijke diagnose kwam noch waarom de lichte mentale achterstand en de concentratie- en leerproblemen in hoofde van verzoekster haar wel in staat zou stellen met haar dokter te spreken maar niet met het CGVS. Dit attest volstaat dan ook niet om aan te tonen dat het cognitief geheugen van verzoekster dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn voldoende duidelijke verklaringen af te leggen. De Raad stelt ook vast dat evenmin uit de gehoorverslagen kan worden afgeleid dat verzoekster dusdanige psychische of cognitieve problemen zou hebben dat ze niet in staat zou zijn om coherente en duidelijke verklaringen af te leggen. Het causaal verband tussen verzoeksters geestestoestand en de tegenstrijdigheden en vaagheden in haar verklaringen is derhalve allesbehalve aangetoond.

2.5. Waar verzoekster in het kader van haar huidige asielaanvraag haar vrees omwille van de verkrachting door A. herhaalt, benadrukt de Raad dat in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd geoordeeld dat geen enkel geloof

kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen hieromtrent. Door verzoekster worden geen nieuwe elementen aangehaald die de vastgestelde ongeloofwaardigheid kunnen herstellen. Immers, verzoekster beperkt zich tot het herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen en de verklaring dat A. haar moeder had bedreigd dat hij verzoekster zou vermoorden. Deze laatste verklaring heeft evenwel betrekking op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas van verzoekster tijdens haar eerste asielaanvraag, die als ongeloofwaardig werd beschouwd, waardoor aan deze verklaring evenmin enig geloof kan worden gehecht. Waar verzoekster de vastgestelde ongeloofwaardigheid tracht te herstellen door te verwijzen naar haar psychologische problemen, verwijst de Raad naar hetgeen gesteld is in punt 2.4.

2.6. Daarnaast voert verzoekster in het kader van haar huidige asielaanvraag nog aan te vrezen voor haar broer (verklaring meervoudige asielaanvraag, rubriek 15 en 18; gehoorverslag CGVS 21/11/2014, p. 7), gelet op zijn gewelddadig karakter en haar status als alleenstaande moeder.

2.7. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster in het kader van haar eerste asielaanvraag op geen enkel moment melding heeft gemaakt van enige problemen met haar broer, laat staan van het feit dat haar broer haar zou hebben mishandeld. Ook in het kader van haar beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd dit nergens door verzoekster opgeworpen (administratief dossier, stuk 32, map eerste asielaanvraag). In het kader van haar tweede asielaanvraag haalt verzoekster vervolgens plots aan dat zij in Kirgizië mishandeld werd door haar broer (verklaring meervoudige aanvraag 17/02/2014, rubriek 18) en tijdens haar verklaringen in het kader van haar derde asielaanvraag geeft zij zelfs herhaaldelijk aan haar land van herkomst te hebben verlaten omdat zij werd mishandeld door haar broer en dat indien zij geen problemen had gehad met haar broer, zij het land niet zou hebben verlaten (gehoorverslag CGVS 21/11/2014, p. 7 - 8). Uit de vaststelling dat verzoekster van deze mishandelingen door haar broer geen enkele melding heeft gemaakt in het kader van haar eerste asielaanvraag, terwijl deze nochtans volgens haar tweede verklaringen (mede) een motief was en volgens haar derde asielaanvraag zelfs mede de aanleiding was van haar vertrek uit Kirgizië, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid ervan. Immers, van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor.

Bovendien worden verzoeksters verklaringen niet ondersteund door de medische attesten uit Kirgizië die verzoekster aan haar tweede asielrelaas had toegevoegd en waaruit enkel blijkt dat verzoekster verzorgd werd voor verkoudheden en voorschriften kreeg voor haar bijziendheid. Hieruit kan geenszins een zware mishandeling door haar broer blijken en voorts heeft de commissaris-generaal geoordeeld dat de stukken ook de geloofwaardigheid van haar initiële verklaringen niet kon herstellen (zie beslissing van 5 maart 2014).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift wederom verwijst naar haar psychische problemen en het medisch attest, verwijst de Raad naar de uiteenzetting in punt 2.4. en onderstreept de Raad dat verzoekster met dit stuk niet aannemelijk kan maken dat zij daadwerkelijk dusdanige moeilijkheden met haar geheugen zou hebben dat ze een dergelijk belangrijk element niet van bij het begin van haar asielaanvraag zou hebben aangehaald. Bovendien is de vaststelling dat verzoekster dit gegeven niet vergat –zoals lijkt te worden gesteld– maar er telkens een groter gewicht aan gaf, eerder een teken dat verzoekster haar asielaanvraag opbouwt naarmate de procedure loopt. Dit wijst niet op psychische problemen maar op een eerder nuchtere aanpak wat ook kan blijken uit de vaststelling dat verzoekster na de afwijzing van haar asielaanvraag, naar Duitsland vertrok en dus de afweging had gemaakt dat haar kansen daar beter konden liggen.

2.8. De Raad herhaalt dat verzoekster mits haar medische documenten uit Kirgizië het tegenbewijs levert van de gewelddadigheid van haar broer op haar persoon. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen enkel (begin van) bewijs weet neer te leggen van het gewelddadig karakter van haar broer en de eerdere vervolgingsfeiten die hij zou hebben begaan, terwijl hij volgens verzoeksters verklaringen nochtans meermaals zou zijn meegenomen door de politie en recent zou hij zelfs hun moeder tot de dood hebben geslagen (gehoorverslag CGVS 21/11/2014, p. 6, gehoorverslag CGVS 22/1/2015, p. 8-10; gehoorverslag CGVS 9/11/2015, p. 7). Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 22 januari 2015 stelde verzoekster zelf voor bewijzen of een begin van bewijs van de agressieve daden van haar broer voor te leggen, en tevens werd haar dit meerdere keren expliciet gevraagd (gehoorverslag CGVS 22/01/2015, p. 4, 6, 7, 12, 13). Dat zij *“de bedoeling van de vraag (niet) had begrepen”*, zoals verzoekster beweert in haar verzoekschrift, blijkt geenszins daar zij immers zelf spontaan voorstelde bewijzen hieromtrent voor te leggen. Uit haar verklaringen blijkt dan ook duidelijk

dat verzoekster het belang beseft van het neerleggen van stavingsstukken. Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 9 november 2015, ongeveer negen maanden later, had verzoekster evenwel nog altijd geen enkel bewijs van het gewelddadig karakter van haar broer en/of de eerdere vervolgingsfeiten die hij zou hebben begaan. Ter verschoning voerde verzoekster aan dat zij gebeld heeft na het gehoor in januari 2015 met de bedoeling attesten op te vragen, maar dat aangezien haar moeder dood was en haar zus razend was omdat zij als ongehuwde vrouw een kind heeft, niemand haar de nodige documenten kan toesturen (gehoorverslag CGVS 9/11/2015, p. 5). Evenwel kunnen verzoeksters verklaringen omtrent de woedende reactie van haar zus niet overtuigen. Verzoekster verklaarde tijdens het gehoor van 22 januari 2015 dat zij aan haar moeder had gezegd dat zij ongehuwd zwanger was en dat zij vermoedde dat haar moeder haar zus op de hoogte had gebracht (gehoorverslag CGVS 22/1/2015, p. 16). Tijdens datzelfde gehoor verklaarde verzoekster tevens dat zij in januari 2015 naar haar moeder had gebeld en toen van haar zus het trieste nieuws vernam van het overlijden van hun moeder. Op 15 januari 2015 om zeven uur 's avonds zou haar zus het lichaam van hun moeder met verwondingen gevonden hebben en burens zouden gehoord hebben hoe hun broer en moeder een ruzie hadden, zo vertelde verzoeksters zus (gehoorverslag CGVS 22/1/2015, p. 4). Nog tijdens dit gehoor gaf verzoekster zelf aan bewijzen op te kunnen vragen van het geweld van haar broer en was zij akkoord de (medische) attesten in verband met het overlijden van hun moeder op te vragen (gehoorverslag CGVS 22/1/2015, p. 4, 6). Verzoeksters uitleg tijdens het gehoor van 9 november 2015 dat haar zus razend was bij het telefoontje in februari 2015 (omwille van verzoeksters zwangerschap en omdat zij het huis voor zich alleen wil) en verzoekster bijgevolg niet wou helpen, is dan ook niet aannemelijk. Immers moet haar zus reeds ten tijde van het telefoontje in januari 2015 geweten hebben dat verzoekster zwanger was aangezien hun moeder al overleden was en verzoekster alleen haar moeder op de hoogte had gebracht, waardoor haar zus dit enkel via hun moeder te weten kon zijn gekomen. Bovendien blijkt uit niets dat haar zus tijdens het telefoontje in januari 2015 agressieve of bedreigende taal gesproken zou hebben tegen verzoekster, daar zij immers, hoewel ze niet veel tijd zou gehad hebben, verzoekster toch alle details van de omstandigheden van het overlijden van hun moeder heeft verteld en verzoekster er tijdens haar gehoor van 22 januari 2015 nog vanuit leek te gaan dat haar zus bereid zou zijn haar te helpen met de attesten, aangezien verzoekster geen problemen zag om deze te bekomen en zij zelfs tijdens dit gehoor spontaan voorstelde attesten op te vragen. Wanneer vervolgens aan verzoekster gevraagd werd waarom haar zus een maand later plots op een heel andere manier met haar communiceerde, haar bedreigde en niet meer bereid was haar te helpen, terwijl zij in januari 2015 evengoed op de hoogte moet zijn geweest van verzoeksters zwangerschap, had verzoekster hiervoor geen afdoende verklaring. Zij wist het zelf niet en uiteindelijk verklaarde ze dat haar zus niet wou dat zij na de dood van hun moeder haar deel van het ouderlijk huis zou opeisen (gehoorverslag CGVS 9/11/2015, p.5). Dit verklaart echter niet de plots extreme agressieve houding ten aanzien van verzoekster en haar kind, temeer ook in januari hun moeder al overleden was, en er dus reeds sprake was van een erfenis. Bovendien blijkt uit verzoeksters aanvankelijke verklaringen dat haar zus enkel naar verzoeksters kind en zwangerschap verwees (CGVS 9/11/2015, p. 2 - 3, 5), waardoor haar uitleg dat haar zus het huis voor haar alleen wilde een niet overtuigende *post-factum* verklaring is. Gezien verzoekster de houding van haar zus geenszins aannemelijk heeft gemaakt, brengt zij geen enkele afdoende reden aan om te verschonen dat zij geen enkel (begin van) bewijs kan voorleggen. Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat indien het motief van de zus om medewerking te weigeren, de vrees was om het ouderlijke huis te moeten delen met verzoekster, dan kan verwacht worden dat deze zus net alle hulp geeft die verzoekster nodig heeft voor haar verblijf in West-Europa te verkrijgen en niet terug te gaan naar Kirgizië.

2.9. De geloofwaardigheid van de bewering van verzoekster dat haar broer haar moeder zou hebben gedood, wordt verder onderuit gehaald door de vaststelling dat verzoekster nauwelijks initiatief heeft genomen om zich verder te informeren over de gevolgen van deze vermeende doodslag van haar broer op hun moeder. Nochtans zou deze informatie verzoekster, die vreest voor haar broer, toelaten om haar eigen situatie in te schatten. Verzoekster verklaart dienaangaande dat zij na het telefoontje met haar zus in februari 2015 slechts één maal getracht heeft haar boze zus terug te bellen, erop hopen dat deze na de geboorte van verzoeksters kind misschien wat milder zou geworden zijn (gehoorverslag CGVS 9/11/2015, p. 4). Haar zus nam echter niet op en verzoekster heeft nadien niet meer opnieuw geprobeerd (gehoorverslag CGVS 9/11/2015, p. 4). Uit wat voorafgaat is evenwel reeds gebleken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen omtrent de houding van haar zus. Bovendien is het hoe dan ook niet plausibel dat verzoekster slechts één maal getracht heeft haar zus terug te bellen en dat zij, nadat haar zus niet opnam, niet opnieuw heeft geprobeerd. Ook heeft zij geen enkele poging ondernomen om haar andere zus, die elders verblijft, te contacteren (gehoorverslag CGVS 9/11/2015, p. 3). Ter verklaring hiervan, beperkt verzoekster zich tot de povere uitleg dat zij en haar zus reeds in Kirgizië geen contact hebben en dat zij meent haar zus geen contact wil

(gehoorverslag CGVS 09/11/2015, p. 3). Ook heeft zij met andere mensen vanuit België nimmer contact genomen om meer informatie te bekomen (gehoorverslag CGVS 22/01/2015, p. 4; gehoorverslag CGVS 09/11/2015, p. 4). Daar verzoekster lange tijd in Tomuk heeft gewoond, zou kunnen worden verwacht dat zij daar iemand (bv. buren of kennissen) zou kunnen contacteren om informatie te vragen over de dood van haar moeder en de rol van haar broer hierbij. Gelet op het feit dat verzoekster ook enige tijd in Bishkek heeft gewoond en gewerkt (op slechts een 30-tal kilometer van Tokmok) kan ook verwacht worden dat zij een aantal mensen kent die zij vanuit België zou kunnen contacteren met de vraag of haar broer effectief haar moeder heeft gedood, en zo ja, wat de gevolgen zijn voor haar broer. Verzoekster verklaarde in deze context en ter verdere verschoning van haar gebrek aan contacten tijdens haar gehoor dat haar andere zus haar nooit heeft gemogen, dat iedereen haar raar vond, en dat de kappersopleiding in een kapsalon was (gehoorverslag CGVS 9/11/2015, p. 3, 4). Deze verklaringen zijn echter onvoldoende om een totaal gebrek aan initiatief en contacten in deze context te verantwoorden. De door verzoekster aangehaalde vervolgingsfeiten van haar broer op haar moeder zijn immers dermate ernstig dat verwacht kan worden dat verzoekster te weten zou willen komen en zou tracht te weten te komen of haar moeder (met wie zij bovendien een goede band had (gehoorverslag CGVS 22/01/2015, p. 9) inderdaad door haar broer is gedood, en of haar broer vervolgens door de bevoegde autoriteiten is gestraft. Dat verzoeksters geestestoestand haar niet zou toelaten familie, buren of kennissen te contacteren om zich hieromtrent te informeren, kan geenszins blijken. Immers, zoals reeds bemerkt in punt 2.4., toont verzoekster de door haar voorgehouden psychische problemen niet aan en verder blijkt uit de gehoorverslagen duidelijk dat verzoekster in staat is een conversatie aan te gaan en bijkomende stukken aan haar asioldossier op te vragen en toe te voegen. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat indien verzoeksters moeder gedood werd door haar agressieve broer, deze moedermoord in de pers zou verschenen zijn en er intussen een proces zou lopen of gevoerd zijn. Het is niet aannemelijk dat dit verzoekster onbekend kon blijven.

2.10. Uit wat voorafgaat kan dan ook besloten worden dat verzoekster geenszins de agressieve houding van haar broer *an sich*, noch de negatieve houding van haar broer omwille van haar huidige status als alleenstaande moeder heeft aannemelijk gemaakt. Verzoeksters asielaanvraag komt dan ook voor als opgebouwd door middel van loutere beweringen.

2.11. De Raad benadrukt verder dat verzoekster evenmin de door haar beweerde agressieve houding en bedreigingen vanwege haar zus aannemelijk heeft gemaakt, gelet op de hierboven vastgestelde incoherenties in haar verklaringen in verband met de houding van haar zus. Verzoekster heeft dan ook haar vrees ten aanzien van haar zus niet aannemelijk gemaakt.

2.12. Voorts wijst de Raad erop dat het niet volstaat om te verwijzen naar de algemene situatie voor alleenstaande vrouwen in Kirgizië om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Deze vrees dient immers *in concreto* te worden aangetoond. Verzoekster is duidelijk een ondernemende vrouw die alleen naar West-Europa komt en eigen leven leidt. Aan verzoeksters voorgehouden problemen met haar familie omwille van haar status als alleenstaande moeder kan evenwel geen enkel geloof worden gehecht. Ook dient er in dit verband op gewezen te worden dat verzoekster tijdens haar actuele asielaanvraag bewust het beeld van een traditionele familie lijkt te hebben willen ophangen, terwijl zij in het kader van haar eerste asielaanvraag nog verklaarde dat zij een stiel aanleerde en als dienstster (ober) in een café heeft gewerkt (gehoorverslag CGVS 19/11/2012, p. 3-4), terwijl zij tijdens haar laatste gehoor stelde dat zij er de afwas deed en poetste (gehoorverslag CGVS 09/11/2015, p. 4). Verzoekster wijzigt ook op dit punt haar verklaringen naarmate dit haar nuttig lijkt. Deze vaststelling ondermijnt nog verder de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden vrees om in Kirgizië problemen te krijgen omwille van haar status als alleenstaande moeder.

2.13. Waar verzoekster ten slotte nog verwijst naar haar Oeigoerse etnie als een mogelijk element van haar vrees, stellende dat etnische Kirgiezen en Oeigoeren al lange tijd met elkaar in de clinch liggen en etnische Kirgiezen (mede daarom) stenen naar haar zouden gooien (gehoorverslag CGVS 21/11/2014, p. 9), wijst de Raad erop dat uit de "*Subject Related Briefing*" betreffende "*Kirgizië – Situatie van Oeigoeren in Kirgizië*" d.d. 19 januari 2012 (administratief dossier, stuk 26, landeninformatie, deel 2) blijkt dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië en die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting, echter, dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren. In het recentere "*Kyrgyz Republic 2014 Human Rights Report*" wordt bovendien in het hoofdstuk rond etnische

problemen zelfs geen enkele melding meer gemaakt over problemen van etnische Oeigoeren in Kirgizië (administratief dossier, stuk 26, landeninformatie, deel 3). Verzoeksters loutere verwijzing naar haar Oeigoerse origine kan dan ook *an sich* niet volstaan voor de toekenning van de vluchtelingenstatus zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

2.14. De door verzoekster aangebrachte documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht te stellen. De door haar voorgelegde identiteitskaart – die zij ook reeds aanbracht in het kader van haar eerste asielaanvraag – heeft enkel betrekking op haar identiteit, die hier niet betwist wordt. Verzoeksters medisch zwangerschapsboekje uit Duitsland, de treintickets naar en in Duitsland (april 2014) en vanuit Duitsland (oktober 2014) attesteren enkel verzoeksters reis naar Duitsland en terug, haar verblijf aldaar, en haar beginnende zwangerschap op dat moment, feiten die evenmin ter discussie staan. Het medisch attest d.d. 20 januari 2016 werd hierboven reeds besproken (zie punt 2.4.).

2.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.16. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.17. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.18. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.19. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.20. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK